

הפרק השני של הסיפור הוא חובת התפטרותו של ידלין
בגמר הויכוח הזה הגעתי לוועדה מינויים וידלין עמד חפוי ראש משום
שהגיש את התפטרותו לספיר. ספיר לא קיבל אותה. ידלין היה נבוך ולא
ידע מה לעשות עם עצמו. נכנסתי לספיר והבינתי ממנו שידלין לא
יכנס ברשימה המרכזית ושאלו אם הוא יתפטר את לא הכנסי.

החייעתי עם ברקת והוא התחנן בפני לא לתת לידלין
להתפטר משום שהוא ידע כבר את אשר מסר ספיר בעצה עם גולדה.
הוא אמר לי אז, שאני חייב לסקול באופן קר משום שבמקום 3 חברי
כנסת יהיו לתנועה - 2 וזה יהווה תקדים חמור. שקלתי והודעתי לידלין
שאני לוקח על עצמי את האחריות להסביר את המצב לחברים ולחצתי עליו
לא להתפטר.

אין זה חשוב כרגע לשפוט איך היה איש אחר נוהג במקומי
ובמקומו, אבל היום אני משוכנע שנהגתי בחכונה. את החלק הזה -
עד היום - אני לוקח את האחריות עלי.

בזה סיימתי את סיפורי ואת חובתי המוסרית לספר לך
את השתלשלות הדברים (ואם לצטט את גדולי ההיסטוריונים הקדמונים
של יוון במלחמת פלופונז) - "כפי שהיו או כפי שראיתי אותם בעיני רוחי."
על האמת הזאת אני מוכן לתת את הדין.

אא תוצאות המכתב הזה אינם מענייני. רצוני רק
להחזיר לעצמי את השם שהמיד היה לי, של איש דובר אמת.
אין לי תקווה שהיחס שלך כלפי ישחנה, הוא ענין סובייקטיבי.
אין לבי משוחרר ממרירות כלפיך, אבל גם זה הוא ענין סובייקטיבי.

ב ב ר כ ה,

דב צמיר.